

**Bu** gün Azərbaycanın ürəyi Qarabağla çırpınır. Hər bir azərbaycanlı axşam Qarabağla yatıb, səhər Qarabağla açır gözünü. Əli silah tutan silaha sarılıb, dili söz tutan da şeirə, sənətə. Müəllimlər də cəmiyyətdən geri qalmayıb. Sınıfədən birbaşa səngərə gedən müəllimlər kimi, söz səngərində yerini alanlar da çoxdur. Axı, söhbət müəllimdən gedir. Söz ola, müəllim kənarında qala?!

Söz cəbhəsində yerini alanlardan, sadəcə biridir Ülviyyə müəllim. Əvvəlcə sözü tanındı, sonra özü. Kimya müəllimi kimi tanıyanlar olsa da, şeir yazdığı, sadəcə ən yaxınında olan bir neçə nəfərə bəlliydi. Amma indi hamı ondan danışıır. Daha doğrusu, onun qələmə aldığı misralardan.



Payız, səndən bir ricam var,  
Çox tələsmə...  
Qoy geciksin boranlı qar!  
Vətənimin yad əllərdə hələ əsir torpaqları,  
Döyüslərdə əsgəri var...  
Tanrı olsun onlara yar.  
Sən həlim ol, asta tərən,  
Leysan olub yağma birdən.  
Bir az bəslə buludları ətəyində  
Üşüməsin əsgərimin əli silah tətəyində.  
Xəsislik et, gözəl payız,  
Torpağıma su qatanda...  
Yüngül olsun əsgərimin çəkmələri  
Zirvələrə can atanda.  
Dumanını ahəstə çək  
Naxışları nəmli payız  
Vətənimin nəhəsrətli dağlarına...  
Hərərətini qüvvət versin  
Alın açıq zirvələrə bayraq sancan  
İgidlərin qollarına  
Payız, səndən son ricam var  
Gözü yolda olanlara  
İgidlərdən xoş xəbərlər  
Gətir nübar  
Qoy, bu payız müjdə versin mərd xalqıma  
Qələbədən, zəfərdən bar!

# Söz səngərinin kimya müəllimi

Ruhiyyə DAŞSALAHLI

## Bayrağa bürünən Azərbaycandan, Qarabağa köklənən xalqdan ilhamlandı

Qarışq hisslər yaşadığı, kədərənib ağladığı, gah kövrək, gah da qürurlandığı günlərdən birinin sonunda öz oğlunun bir istəyi göynətdi ana ürəyini. Qucağı öz oğlunu, misralara düzdüyü sözləri isə balasından nıgaran anaların dilindən səslənən duaya çevrilib soyuq səngərdə böyük anasına – VƏTƏNİNƏ keşik çəkən oğulları qızdırdı: “General-mayor Polad Həşimovun həlak olması mənə çox təsir etmişdi. Bir neçə gün özümə gələ bilməmişdim. Sonra baş verənlər, ölkəmizdə müşahidə edilən böyük ruh yüksəkliyi, bayraqlara bürünən küçələrimiz mənə böyük iz buraxırdı. O gün səfərbərliyə cəlb edilən yaxınlarımla analarıyla görüşmüşdüm. Onlarla söhbətin təsirindən çıxmamışdım. Həmin gün Prezidentin çıxışını da dinlədim. Axşama tərəf yağış başladı, hava soyuqlaşdı. Axşam oğlum yanıma gəlib “Qucaqla mənə, üşüyürəm”, - dedi. Onda ağlıma əsgərlər gəldi, analarını düşündüm. Mənim oğlum yanımdadı, isti evində üşüyür, oğlumun yanında mən varam, onu isidirəm, deyə düşündüm. Evindən, isti yatağından uzaqda, soyuq səngərdə olan əsgərlər ağlımdan çıxmırdı. O gecə yata bilmədim. Yağış onları isladacaq, torpağı isladacaq. Ayaqları palçıq olacaq. O palçıq çəkmələrini daha da ağırlaşdıracaq. Bu düşüncələr səhərə kimi ağlımdan çıxmırdı. Səhərə yaxın bu şeiri yazdım. Həmişə yazdığım şeirləri bacıma, bir neçə yaxınımın oxuyur, fikirlərini soruşurdum. Bu dəfə buna vaxtım olmadı. Məktəbə getməliydim. Ona görə heç kimin fikrini soruşmadan paylaşdım. Ancaq şeirin müəllifi olduğumu yazmağa utandım. Dərsə girəndə telefonu müəllimlər otağında qoyuram. Ona görə də 3 saat ərzində nə baş verdiyindən xəbərim olmadı. Telefonuma baxanda zəng dalınca zəng gəldiyini, sosial şəbəkədə şeirim necə sürətlə yayıldığını gördüm”.

İlk 2 gün ərzində paylaşımlar, səsləndirmələr davam edib. Şeirini qiraətçi Xəzər Süleymanlı, müğənni Ədalət Şükürov səsləndirib. Bu minvalla, şeiri eşidən sevib, görənlər əzbərləyib, öyrənən söyləyib. İndi Ülviyyə müəllimin telefonunun yaddaşı şeirinin, sadəcə qiraət ustalarının yox, yüzlərlə insanın ifası ilə doludur: “Əslində, şeirin müəllifi olduğumu söyləmək fikrim yox idi. Bu da mənim vətənə borcumdur. Ürəyimdən qopanları dilə gətirmişdim və bu, hamının ürəyindən keçənlər olduğu üçün bir neçə saat içərisində sevilmiş, paylaşılmışdı. Buna görə ancaq xoşbəxt ola bilərdim və oldum da”.

Ülviyyə müəllim ürəklərin sarı siminə toxunduğu şeirinin uğuruna sevindiği günlərdə təəssüf doğuran təcrübə də qazanıb. Bir də onda görüb ki, şeiri onun şeiri olmaqdan çıxır, misralarını oğurlamağa cəhd edənlər artır: “Məlum oldu ki, sosial şəbəkələrdə şeirim qol-qanadını sındıraraq bəzi dəyişikliklər etməklə öz adlarına çıxanlar var. Məcbur olub şeirin müəllifi olduğumu elan etdim. Əmim oğlunun şeirimə klip çəkilməsi ilə bağlı təklifini də bu səbəbdən qəbul etdim. Hətta klipin süjetini də özüm verdim. Bayrağa bürünən küçələrimizdən, Prezidentimizin çıxışlarından təsirləndiyimi, məhz bu ab-havanın təsiri ilə o şeiri yazdığımı dedim. Şeirin məhz o görüntülərin fonunda səslənməsində israr etdim”.

## Şeirə mahnılar bəstələndi

Beləliklə, şeir səsləndirildi. Sorğu arxa cəbhədən ön cəbhəyə, uşaqdan böyüyə yayıldı. Qısa müddətdə 50-dən çox ifa ortaya çıxdı. Özü də, sadəcə qiraət ustaları, ya da məşhur şəxslərin yox, sevən hər kəsin səsi ilə. Nəinki şeiri səsləndirənlər, hətta musiqi bəstələyənlər də oldu: “Musiqiçilər şeirə musiqi yazıb oxudular. Şeir ruhumdan qopub gələndən düşüncə-

## Dualar şeirə, şeir mahnıya dönüb dildən-dilə dolaşdı

lər idi. Silah götürüb döyüşə bilmirəm. Mən də bunu edə bilərəm. Səngərdəki əsgərlər üçün, vətənim üçün əlimdən gələni etmək istəyirəm”.

## Qəhrəman kişinin yetirməsi

Ülviyyə Eyyubova vətən sevgisini, vətənə xidmət etməyin min bir yolu olduğunu ailəsindən – atası Qəhrəman kişidən öyrəndiyini deyir: “Atam həkim, anam tibb bacısıydı. Evimizə həkimə ehtiyacı olan hər adam gələ bilirdi və gəlirdi də. Yardımsevərliyi atam mənə lap körpəliyimdən aşılayıb. Öz peşə borcunu evimizdə də yerinə yetirir, tez-tez mənə də ilk yardım işinə cəlb edirdi. Sonra müharibə başladı. Müharibə dövründə bir vətəndaşın üzərinə düşənləri məhz atamdan öyrəndim. Birinci Qarabağ savaşında mən hələ məktəbdə oxuyurdum. Şagirdlərim kimi mən də müharibəni uşaq ürəyimdə hiss etmişəm. Cəbhə bölgəsində yaşamırdıq, ancaq vətənim üçün əlimdən nəşə gələ biləcəyini mənə göstərən valideynlərim oldu. Mütəmadi olaraq cəbhəyə – əsgərlərə corab toxuyub göndərdiyimiz xatirələrim hələ təzədi, heç köhnəlməyib. Toxuduğum corablar mənə əsgərimi, vətənimə sevməyi, vətənimə necə xidmət edə biləcəyimi öyrətdi. Sonra ali məktəbə – Bakı Dövlət Universitetinə daxil oldum, müəllim oldum və təyinatla Qəbələnin Vəndam qəsəbəsindəki 1 nömrəli tam orta məktəbdə dərs deməyə başladım. 14 il Vəndamda, 2017-ci ildən sonra isə Bakıda işlədim. Anayam, 20 ilə yaxındır müəlliməm. Bu müddət ərzində atamdan öyrəndiklərimi həm övladlarıma, həm də şagirdlərimə aşılamağa çalışdım. Bundan sonra da əlimdən gəldiyi qədər bunu edəcəyəm”.

## Onların gözlərində qəzəb yox, zəfər parıltısı görmək istəyirdim

Şeiri ilə tanıdığımız Ülviyyə Eyyubova müəllim kimi çoxdan tanınır. Laçın rayon 13 nömrəli tam orta məktəbin müəllimi kimi adı çoxlarına bəllidir. 2003-cü ildən kimya fənni üzrə dərs keçir. Hazırda Laçın rayonundakı 13 nömrəli tam orta məktəbdə və Bakı Modern Məktəbində müəllimlik fəaliyyəti göstərir. Özünün ifadəsi ilə desək, hər gün fərqli iki situasiyada sinfə girir. Düşüdüğü situasiyaların təsiri altında çox şeir yazıb. Ancaq onları heç vaxt paylaşmayıb: “Bakı Modern Məktəbi ilə Laçın rayon məktəbində tam fərqli mühit, fərqli ovqat olur. Laçın məktəbində laçınlı müəllimlərin yanıqlı səsinə muğamlarımızı dinləyir, onların göz yaşını görrüdü. Mən hər gün bu göz yaşlarını silib, yanıqlı səsi dinləmişəm”.

Ülviyyə müəllim deyir ki, artıq çətin günlər geridə qalıb. Azərbaycan əsgəri itirdiyimiz torpaqları geri qaytarır. Artıq müəllimlərin gözündə yaş, şagirdlərin üzündə qəzəb görmək məcburiyyəti də sona çatır: “Uzun illər müəllim yoldaşlarımla kimi mən də şagirdlərimə torpaqlarımızın işğal tarixini əzbərləyirdim. Mən də bir müəllim kimi işğal günlərini soruşur, şagirdlərimə xatırlatmaq məcburiyyətində qalırdım. Başqasını bilmirəm, mənə utanc verirdi. Şagirdlərimizə zəfər tarixini öyrətmək varkən, işğal günlərini əzbərlətmək cansızıcı idi. Bir müəllim kimi onların gözlərində qəzəb yox, zəfər parıltısı görmək istəyirdim. Nəhayət, o gün gəldi”.